

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1940

19753

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1940

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.—Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν καὶ ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἣτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικότερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἀπολλώνιος (295—215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἠρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310—245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῖου σφῆζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασσάνδρα* ἢ *Ἀλεξάνδρα*. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπουν πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητὴς Στησίχορος (640—555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἠρωα

τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὥραϊον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποιήσις ἠνθῆσε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρῃς ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὕτη τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποιήσιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆς *Νομέων* καὶ τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελῆ ἔξ ἑλεφαντοστοῦ ἡλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισεν τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἔθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς ἑλεγείων καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310-240). Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς

Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας⁽¹⁾.

Εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἱέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσει, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτηε τὴν προστασίαν τοῦ Ἱέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλ' ἢ ἀκριβῆς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαιεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἁρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του—διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπι-

(1) Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἢ Πραξινόη καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδώνια ἑορτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἑορτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνουν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρῆτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινόης (στ. 1—43), β') καθ' ὁδὸν (44—77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78—149).

γράμματα κ.ά. Ἄλλ' ἢ γνησιότης τινῶν ἔξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται (1).

Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.— Ὁ Θ., ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὀμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἡλακίτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὀμηρικῶν ἑπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον ἐν τῇ Ἡλακίτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει τὸ σχῆμα

— — — — —

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περὶ σσοτέρως περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτραπή εἰς η: ἄ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἄττ. ου): ἔμευ, μερίζευ, βιάζευ, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ἄν τῆς

(1) Τὸ εἰδύλλιον IX (*Βουκολιασταί*) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἢ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίαν τινά. Διὰ τὴν κανόνισιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς: Βοσκός τις, ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκείνον γινόμενα εἰς τὴν διήγησιν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22—27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδύλλiou (1—6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28—36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ῥοματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἡ κατάλ. -ω τῆς ἑν. γεν. τῶν δευτεροκλ.: τῷ πολλῷ ὄχλῳ, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἡ κατάλ. -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλ.: μόσχως, χρησμών, Γολγῶς, τῶς λύκος.

Πρὸς τὴν ῥηματ. κατάλ. -μες (εἰμῆς = ἐσμέν, ὦμες = ὦμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατιν. -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάλ. -ντι (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατιν. -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἧς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλλακίῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἄνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἐν ἄλλῃ αἰολ. στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θ. μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οῖσα (ἀττ. -ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδεν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(ΙV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἰ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ὄχητο χώραν;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἀκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφεδν ὄχητο Μιλῶν.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεσαι, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

15

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὀκὰ μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. Εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Δαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

20

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύονται,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

25

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἶγων,

εἰς Ἄιδαν, ὅκα καὶ τὸ κακῆς ἠράσσαο νίκας,
χά σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξας.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμι μελικτάς, 30
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος...» —
καὶ τὸ ποταῖον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάξας.
τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας 35
τὰς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ χαρῆσο' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσθης.
αἰαὶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει. 40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τὰς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσαα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος. 45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἅ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ' ἦς μοι βροικόν τι λαγωβόλον, ὡς τυ πάταξας.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πῶς τῷ Διός· ἅ γὰρ ἄκανθα
 ἄρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἅ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

50

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς δνύχεσσι εἶχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

Ὅσοίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπησ, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.

θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

Ὡ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἅ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἕκαστέρῳ αἰὲν ἀποικεῖς.

5

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

10

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

2

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐπφῦς μὰν τήγος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν—
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

15

ΓΟΡΓΩ

Χώμδς ταυτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασιλίσσαν.

20

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὧν εἶπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μὴ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

25

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐεργοῖσ αἰὲν ἐορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐσ μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν· αἶ γαλέαι μαλακῶσ χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἀ δὲ σμάμα φέρει. δὸς ὅμωσ. μὴ δηράδ', ἄπληστε.
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἀ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

30

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ;

35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

τὸμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

40

ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἔξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλεῖος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

45

50

55

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγεύρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλάς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

60

εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἤνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἄ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναικῆς ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτα, μή τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἶμοι δειλαῖα, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη

ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μέν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἽΟχλος ἄθρως·

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοῖκτίρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
κάλλιστ'· «Ἔνδοι πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

75

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζυφογράφοι τὰκριθέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνουφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
ὁ τριφίλητος ἽΑδωνις, ὃ κῆν ἽΑχέροντι φιλεῖται.

80

85

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 90 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 95 πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδειν
 ἅ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυῖδρις αἰοῖδος,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγξέϊται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
 100 αἰπεινόν τ' Ἐρυκα, χρυσοῦ παῖζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δυωδεκάτῃ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὕραι.
 βάρδισται μακάρων Ὕραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 105 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένη εἰκυῖα
 110 Ἄρσινά πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κάποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις

ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται, 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῇ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῇ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.

᾿Ω ἔθενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. 125
 Ἄ Μιλατὶς ἔρει χῶ τὰν Σαμίαν κἀτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδῶνιδι τῇ καλῇ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ροδόπαχυς ᾿Αδωνίς.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά. 130

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἄῶθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξέμεθ' αἰοιδᾶς. 135

Ἔρπεις, ὦ φίλ' ᾿Αδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρως,

οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

140

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, τί χρῆμα σοφώτατον ἂ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

145

ΗΛΑΚΑΤΗ

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμψ χλῶρον ὑπ' ἀπάλψ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὅππως ξέννον ἔμον τέρφομι' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων ἕρον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημένην
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἶα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὅππασαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἀν ὧξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχουσ' ἄνερος, ὅς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μνάστιν ἄει τῷ φιλαοῖδῳ παρέχῃς ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.

πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

«Μυκητᾶν ἐπίλουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

«Ποιμὴν εἰροπόκων δίῳν, συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.»

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' εἰσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θεὸς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χά μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 λευκὸν κηρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 λευκὸν κηρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
 πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμὸς με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων; 25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
 ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοῖ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
 χοῖ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
 Πρῶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἱυκτὰ Μενάλκας, 30
 εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
 βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγκεια καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
 πῆποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἐνθη 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὅμοιον
 μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

Ταῦτα μὲν ὄν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ᾤδαν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλκας. 61

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φεῖδευ τὰν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τὰν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

ᾠ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα. 65

Ταί δ' ὄιες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὔτι καμείσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύγεται.

Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσασθε πᾶσαι,
ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀποθῶμαι. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. 75

Ἄδει' ἅ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μόνος γαρούεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾶ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μάλα,
τᾶ βοῖ δ' ἄ μόςχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

80

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·
« Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά.
κρέσσον μελπομένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ ἀείδων.
αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
ὥς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
ῶτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
κῆκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναῖδα γάμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(ΙΧ)

Βουκολιάζω, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχω πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχω πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκονται καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζω
ἐκ τότεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιο Μενάλκας.

5

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδῦ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἄδῦ δὲ χά βῶς,
ἄδῦ δὲ χά σῦριγξ χῶ βουκόλος, ἄδῦ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδαρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασαι
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

10

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μάτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ὧν μοι πρὸς κεφαλᾶ καὶ πρὸς ποσὶ κώεα κείται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυίνῃ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν
χειμάτος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

15

20

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ, (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνφ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑγκαρραῖσι δοκεύσας, 25
 πέντε ταμῶν πέντ' οὖσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλφ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδᾶς,
 τάς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμηκι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ᾠδή.
 τὰς μοι πᾶς εἴη πλεῖτος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι. οὓς γὰρ ὀρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τοῦσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκια.

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναςι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες
στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασι,
κεκλιμένοι τοίχῳ πᾶρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλγητα,
ὄρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχολίων λαβύρινοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐ κλειδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύνᾳ πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοισ'· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

10

15

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

20

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνειράτα, κοῦδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλίῳν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἅ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον.
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζευ.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ἧ νοῦς».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων,
ἀλλ' ὄνος ἐν βράμνῳ, τό τε λύχινον ἐν πρυτανείῳ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

30

35

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν τὰν ἔσιδες σὺ τεῖφ μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
—οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'—, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλόμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθῦα κήγῳν.
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ βέεν αἶμα,

40

45

τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
 τὸ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὖρον ἀγῶνα·
 πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροις;
 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῆ χρυσῶ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τὰς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἄμφιτρίτας.
 Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῆ χρυσῶ βασιλεύσειν.
 Ταῦτά με καξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον ὡς ἶδες εὖρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὑπνῶν· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ κάπῃ χρυσοῖσιν ὄνειροις.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνῳ καὐτονόα χά μαλοπάραυος Ἄγαυά
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς. 5
 τῶς τρεῖς τᾶ Σειμέλα, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
 ἱερὰ δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιθάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος. 10
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἶ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον
 λαῆ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς αὐτός·
 αἶ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι, 25

ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθήα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμοι·
ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.

30

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφθέντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμείαι πολλαῖς μεμελημέναι ἠρωῖναι,
αἳ τότε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσῳ
οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

35

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι· χρυσὸς
κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιθώμια βέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας,
ῥφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὥσει τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι· χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτος Ἀλεύα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάσκειν
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδὸς, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήσιος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστοὺς 45

ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστήας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροίης Κύκνον ἔγνω,
 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοῖδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἴδαν τ' εἰς ἔσχατον ἑλθῶν
 ζῶός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοτο Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, εἰσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοῖδαί.

50

55

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἄλδος ὤθει,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἶη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

60

65

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

(4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσiai ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἱέρων (ἀπόσπ. «Πλοῦτος καὶ Μούσαι»), 21 = Ἄλιεις, 26 = Λῆναι ἢ Βάχαι, 28 = Ἥλακάτη.)

ἀ, ἀττ. (¹) ἦ.

ἀγάγετο, ἀττ. ἠγάγετο· Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον. Βλ. Ἦρα.

Ἀγαῦα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτῆρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἀττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἀορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἀδύς, ἀττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνις.

ἄδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, ἰδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὤφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνη, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του

(¹) Ὅπου σημειοῦται ἀττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἔτελοῦντο τὰ ᾠδόνια.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. *ἀεί*.

ἀείδεν, ἄττ. *ἄδειν*.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. *αὐξομένων* (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ.: *πειρώμενοι* ἄεξ. *περὺγων*.

ἀεργός ἄεργος, ἀργός· *ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ* 15, 26 ὁ νοῦς· οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτὴν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. *ἀηδονιδῆες*, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

ᾠδανάα, **ᾠδαναία**, ἢ ᾠδηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἑορᾶνη*.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. *ἀθρόος*.

αἰ, ἄττ. *εἰ· αἴπερ*, ἄττ. *εἴπερ*.

αἰλίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48· οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρουπος τρουφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 27 βλ. *νήμα*.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· *αἰόλα φωνέω* ἄδω τεχνηέντως, συνθέτω ὥρατα ποιήματα. πρβλ. *αἰολόφωνος* ἀηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' *αἰπολέοντα* 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἶγὰς μου.

Αἶσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἄττ. *αἴς*.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, ὄμηρ. *ἡίων*, ἄττ. *ῆών*, ἀκτῆ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πτύουσι*, δηλ. ἀφρίζουν, τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εὐκτ. μεσ. ἀορ. β' τοῦ *ἄχομαι*, *ἄχνημαι* λυποῦμαι, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι· *ἀκάχοιτό κα* 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται, ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπη τοὺς γονεῖς τῆς.

ἄκιρος-ἀκίρα-ἄκιρον αἰολ., νωθρός.

ἄκρηβος (*ἤβη*) πολὺ νέος.

ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.

ἀλακάτα, ἄττ. *ἤλακάτη*, ῥόκα.

ἀλάομαι περιπλανῶμαι.

ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.

ἀλέματος, ἄττ. *ἤλέματος*, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὡ *τᾶς ἀλεμάτω* *ψυχᾶς* 15, 4 ὡ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.

Ἀλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγὸς*) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.

ἀλίβατος, ἄττ. *ἤλίβατος*, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.

ἄλλαι αἰ ἄλλαι.

ἄλλοκα ἄλλοτε.

Ἀλφεός, Ἀλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἀλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ μετᾶσχουν τῶν ἀγώνων.

ἄμ 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).

ἀμὰ ἡμετέρα.

ἀμᾶ ὁμοῦ.

ἀμαλδύνω ξεασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.

Ἀμαρυλλίς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.

ἀμέρογω δρέπω, κόπτω.

ἀμέων, ἄττ. *ἡμῶν*.

ἄμμε αἰολ., ἄττ. *ἡμᾶς*· *ἄμμιν* αἰολ., ἄττ. *ἡμῖν*.

ἄμναστος λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ.: *ἄμναστοι ἔκειντο* (ἄν), *εἰ μὴ θῆκε*...

ἀμοιβαίως: ἀμοιβαία ἀοιδά, ἀμοιβαία ᾠδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ᾄδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.

ἀμολγεὺς (ἀμέλω) καρδάρα.

ἀμπέχονον λεπτόν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) *θερί-
στριον*.

ἄμυλος, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
σημαίνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθες 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχάς).

Ἄμφιγρίτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ
λύραν.

ἀναβος ὁ οὖπω ἔφηβος, 12-15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἄορ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάνυτος, ἀττ. ἀνήνυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβῶν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (ἀνά αὐω), ἄορ. ἀνάσσα, φωνάζω δυνατά.

ἀνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν
Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε
θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας
φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρομα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ
μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις
οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ
τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων
περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν με-
σημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῶ, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ ἀπα-
λέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νό-
σοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἔσβησες»· ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς
οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθόμενω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀορ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἀορ. ὀήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεσιῶτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή). ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίνικα του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεῖαν (ἐνν. χοίνικα) ἀπομάξῃς 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίη ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (=οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω»). προβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι. βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπάς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος, α, ον ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἀρμοῖ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νά, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἄρχιαις Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἦ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλιών ἄλιεύς τις.

ἀσφόδελος 26, 4: ἀσφόδελος ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμῶν.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω. καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκα-

ταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο
ἀτιμαγέλης.

ἀτιβάλλω ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως
τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτροπος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔρος ξηρός.

αὐτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. *αὐτόετες*, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84 ἔνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέρχαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. *αὔσω*, ἄορ. *αὔσα*, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαυρὸς ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (*σίδαροι*) δὲν ἦτο ἀρχετὰ
δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς· καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος,
νὰ μᾶς εὖρης χαίροντας.

Ἄχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς
τὸν Ἄχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἄχην πένης· *ἄχην ἐκ πατέρων* πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὁμηρ. *ἠῶθεν*, ἀττ. *ἔωθεν*, αὔριον πρῶτῃ - πρῶτῃ.

ἄως, ὁμηρ. *ἠῶς*, ἀττ. *ἔως*, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ
Διονύσου.

βάλλω· *βάλλε κάτωθε* 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. *βῶμεν*.

βάρεβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· *φωνέω αἰόλα*
ἐς β. ἄδω ὥραϊα ἄσματα με συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. *βαρυμήμιος* καὶ *βαρύμημις*, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄρ-
γὴν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. *βήσονται*, θὰ «διαβοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωσ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α΄ τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β΄ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἄττ. βιάζω· ἐν 15, 76 σπρωχθεὶς δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃ διὰ τῆς βίας.

βίη: βίην καὶ κάρτος (ὀμηρικόν) κατὰ τὴν δύνομιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω: βεβλαμμένος φιλοκερδείη μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοιάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἄσματων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονός· ἐν 15, 119 τὸ ἀνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρύον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. *νήμα*.

γα̅μεν, ἄττ. ἔγημεν.

γαρούομαι, ἄττ. γηρούομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἄττ. γλανκῆς, γλανκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 38 ὅπως τὸ ἠθέλες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: τοῦτό κα εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. ἐρείδω τὰν γνώμαν βλ. ἐρείδω.

Γολγοί πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. αἰτιατ. πληθ.
Γολγῶς.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ *Γοργῶ*.

γράμματα 15, 81 στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.

γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἄττ. *δηλέομαι*, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. *δαμάλη*, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. *δαμαλᾶν*.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ *Ζεῦς*. οὐ *Δᾶν* ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος, δαήμων, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = *δέδμανται*, ἄττ. *δέδμηνται*, παθ. προκμ. τοῦ *δέμω* οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, ἄττ. *δέδοικα*.

δειλὸς ἐν 16, 43 δυστυχής, ἐλεεινός.

δέλητα, ἄττ. *δελέατα* (πληθ. τοῦ *δέλεαρ*), δολώματα. κατὰ τὸν ποιητὴν Ὀππιανὸν (*Ἀλιευτ.* III 414 κ.ἑ.) διὰ τὴν ἀλιεῖαν τῶν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναῖδς μακροχρόνιος.

δηράς, ἦ, ἄττ. *δειράς*, ῥάχισ σειρᾶς ὀρέων· *μὴ δηράδ'*, ἄπληστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης «ἓνα βουνὸ» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), ἀχόρταγη (σπάταλη).

διαειδῆς διαφανής, διανγής: *ὔδατι διαειδέει ρίζειν θολερὰν πλίνθον* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ *ἦών*). προβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης,

μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν ἵνα ἀρχίσω τὸ ἔσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀλιέων.

Διωναία εἶναι ἡ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ *δοκεύω* τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ *πέτραισιν ἐν Ὑκκαρίαισι*.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθ. - ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας καὶ ἀέρω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ Ἰκαρία· ἄγνωστον ποῖον ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὖσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ του τῷ θεῖῳ μεγαλειῷ, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (*κάτθετο* 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (*ἐπιγονίδα*) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὄπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, ἀττ. *δωρίζειν*.

ἔβαν, ἀττ. *ἔβησαν*· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἀττ. *ἐβουλόμην* (καὶ ἡβ.).

ἐγείρω διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ *καραχὴν*, θόρυβον· ἐγκ. *κόχλω* ἢ *ἡχῶ* φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (*πολλὰ σοφά*, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἀττ. *ἐδωδή*· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. *ἐθέλωσι*.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις εὐκτ. ἄορ. τοῦ *εἰκάζω*.

εἵκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. *ἐσμέν*· ἐν καλῷ *εἰμές* 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἵμεθα.

εινάλιος θαλασσινός· ἐπ' *ειναλίοιαι πόνοιαι* ἔπειτα ἀπὸ τούς θαλασσινοὺς κόπους.

ειρόποκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμᾶν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἄγνος (*εὐαγής*) καὶ ὑπὸ τῶν ἄγνων νὰ τιμῶμαι.

ἐκ τότεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. **ἐκ ψυχᾶς** 8, 35 προθύμως **ἐκαστέρω** μακρότερον· **ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς** 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· **ἐκκναισεῦντι ἅπαντα** 15, 87 «θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρήθην ἄπο 8, 74 ἀπεκρίθη.

ἐλαιον 4, 7 ἐννοεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπῖς: ἐλπῖς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπῖς νὰ «βγῆ σὲ καλὸ» τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ *χιτώνιον* (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποιμνία· τὸ ἐνδιάασκον θαμιστ. πρττ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῖμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοι ἔνδον· ἐνδοι πᾶσαι 15, 77 βλ. νυός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, *ἐξαπίνης*, *ἐξαίφνης*· *ἐαρ* *ἐξαπίνας* 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον *ἐαρ*· *ἐξαπίνας ἐπιόσα* 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β) ἀρμόζων, πρέπων νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ στὰ δέκα» ὁ νοῦς: ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια ὄξω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματὸς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρηκτικὸς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὀπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἄττ. ἐραννή (ἄρσ. ἐρανή), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίνας, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικὸς.

ἔργον: ἔργον ἐπ' ἔργῳ 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὴν πλύνῃ καὶ ξάνῃ τὸ μαλλί, τὸ ὁποῖον εἶναι ἅπαν ὄυπος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐτὰν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἄττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ.)

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἐριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινὸς ἀγριόσυκον, «ὀρνός» πάντες ἐρινοί (μεταφορ.) 15, 50 ὄλοι ἐλεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἡ, αἴξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπτάμενα.

ἔρο(α) αἰολ., ἔρια· ἔρο· ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις 28, 10 ἔρια θὰ ἐργασθῆς («θὰ γνέσης») δι' ἀνδρικό φορέματα.

Ἔρουξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὔτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἐς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἄττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἄττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἄττ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποὺ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὠραίαν ἡλακάνην της μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).

εὐδαίμων: εἶ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 «ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό».

εὐθυμεύσαις, ἄττ. εὐθυμούσαις· 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναῖκας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προὔξενεσε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαιο ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς συβώτης.

εὐμαρής εὐκολος.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

εὐρώς, ὁ, μοῦχλα.

Εὐτυχίς ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ Ἀδώνια.

εὐφάμως, ἄττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφήμι ἀφήνω τινὰ ἐλευθέρου νὰ μεταβῆ που· ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόνσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἢ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19)

Ζάκυνθος 4, 32 ἢ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἢ ἀρχὴ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ξέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξινόης.

ἦ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἦ μὰν 4, 14 πράγματι· ἦ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἦ ῥα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἢ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἀρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κτλ.).

ἦμεν, ἀττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδού.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κτλ.), ἀττ. ἦλθον κτλ.

ἦξῶ, ἀττ. ἦξω.

ἡπειρώτας (=στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἕξαχθεῖς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἥρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἥραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἥρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἥρα ἦσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἡράσσαιο ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (=ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' δυϊκ. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ· ἐπ' ἦόνι κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειροῦντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θηητός, ἰων. θηητός, ἀττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσει(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θαῖσαι, ἀττ. θέασαι· θασόμεναι, ἀττ. θεασόμεναι.

θερλίτριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας)
τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κτλ. 15, 145: αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» (ἡ ἀοιδὸς) εἶναι ἓνα πλάσμα
(*χοῦμά τι*) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ(α) μέσ. μέλλ. τοῦ *τίθεμαι*.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς κειμέ-
νη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἄπτ. *θύωσι*.

ιάλεμος θρηνητικὸν ᾄσμα, μοιρολόγι· *τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε* 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ἀοιδὸς ἰαλέμου.

Ἰάων, ἄπτ. *Ἰων*. *Ἰάων ἀνῆρ* 16, 57 ὁ Ὅμηρος· αἱ ἀοιδαὶ αὐτοῦ
ὄνασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεῖα, τὸν Εὐμαιον κτλ.

ιγνύα, ἡ, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσή-
κωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἰγνύας καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ.
ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἶδες 15, 25, ἄπτ. *εἶδες*. βλ. *ὦν*...

ἱερός αἰολ., ἄπτ. *ιερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο *ἱερὸν φυτὸν τῶν Χαρί-
των* ὡς ποιητής.

ἱλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἱλέος, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἱουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· *κατα-
βάλλω πρῶτον* ἱ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἱρηξ ὄμηρ., ἄπτ. *ἱεραξ*.

ἱρον αἰολ., ἱερὸν, ναός· 28, 4: τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης

ἦτο *χλωρον ὑπ' ἀπάλω καλάμω*, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. ἴσασι.

ἴσατι, ἄττ. οἶδε· 15, 146 : ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος : ἴσα δ' ἦν *ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἱστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ* ; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοίχισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἢ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν ;

ἰνκτὰ (ὄνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἔκθλ. κ'), ἕμηρ. *κε(ν)*, ἄττ. *ἄν*, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἄττ. *καθίζου*.

κακός : *κακὸν τέλος δωσῶν* (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κ.τ., νὰ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορρίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινόην.

καλός : ἐν *καλῶ εἰμὲς* (ἄττ. *ἐσμὲν*) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κυσράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, *κακοπαθῶ*· *οὔτι καμεῖσθε* 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον. *κάμνω βωμόν* ἰδρῶν βωμόν.

κᾶποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος *κῆποι*, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν *ταλαρίσκοις ἀργυρέοις*) κατὰ τὴν ἐφορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρώγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, «σουφρωτός».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει οἱ βουκόλοι (*χῶ βουκόλος*), ᾄδει καλῶς.

Κῆιος (=Κεῖος, ἐκ Κέω) **ἄοιδός** ὁ ποιητῆς Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.).

κῆκ καὶ ἐκ' **κῆκ** *τούτω* 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κοῤῥασις καὶ ἔκθλ.) = **κῆμέ**, ἄττ. *κάμέ*.

κῆν καὶ ἐν.

κῆνος δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς. **κῆς ὥρας κῆπειτα** 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· πρβλ. τὸ ἡμέτερον «καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα».

κινεῦ, ἄττ. *κινού*.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονὴ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκτηνώνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἄττ. *κίστη*, κιβώτιον πλεκτόν.

κλᾶξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ *κόνυζα*), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· *μὴ κνώσσω* 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην *ἀνιᾶσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά*, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (κομῶντι, ἄττ. *κομῶσι*) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἄττ. *κόπτουσα*.

Κορίνθιοι 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἄρχιαις, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι *ἄνωθεν* (ἀπὸ τοὺς προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα». ἐλέγετο καὶ *λαγωβόλον*.

κοσμῶ: *κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα* 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κατὶ ὥραϊον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κρανώνιος τῆς ἐν τῇ Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κρανῶνος.

κρεανομέω μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. *κρεῖττον*.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· *παντᾶ κρηπίδες* 15, 6 παντοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω· *κρίνω ἐνύπνια* ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. *ὄνειροκρίτης*.

κροτῶ· *ἐξ ἀπάτας κερροτημένοι* 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς στὰ νύχια».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ *Κύπρια ἔπη*, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο *θηλυς ἀπὸ χροῖης*, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς κύνα· *κυνάδες* (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυννοθαροσῆς θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. κῶεα, δέρμα προβάτου.

κῶμυς, -υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιὰ») χόρτου.

κῶρος, ὁμηρ. *κοῦρος*· ἐν 15, 120 οἱ Ἔρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφήν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, «γκλίτσα». ἐλέγετο καὶ *κορύνα*.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάζομαι*, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25· *μὴ λαθόμαν*· «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου;»

Δακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἄττ. *λαλοῦμεν*.

Δάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντας λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐρὰν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Δαμπριάδας 4, 21· ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἦρος δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται *δυσμένως· τοὶ τῶ Δαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιόνδε* οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς

τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.
Δαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασσέλλα».

λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγ-
 γας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὁποίαν κατέθεσας διὰ τὸ
 στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ(α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Δάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀνάξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγχω δωρ. προκμ. τοῦ λαγχάνω.

λέμβος ἄρσ.

Δέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά,
 «Τρυγόνης».

Δῆναι = Βάκχαι (δ ἴδε).

λιγυρὸς δξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, ὁ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν
 σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., *λυγράς*, βαρείας, ὀλεθρίας.

Δυκίων ἀριστιῆς 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. *πεῖθω*.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· *λῶντι γ' πληθ.*

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ *μάτηρ*, χρησιμοποιούμενος ὡς
 ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. *μακέλη*, «τσάπα»· καὶ τύπος *μάκελλα*· κατ' ἀντίθεσιν
 πρὸς τὴν *δίκελλαν* (δῖς καὶ *κέλλω* = ὠθῶ), ἣτις εἶχε δύο ὀδόντας,
 ἡ *μάκελλα* εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλῖς μηλέα.

μᾶλον, α') ὄμηρ. *μῆλον*, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).
μαλοπάρανος (*μαλός* = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. *μῆν· καὶ μάν* 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι». ὁ νοῦς: ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «ἐτσιμψησε», εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. *μηνύω*, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· *τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὁποῖα εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ Ἰαγαύη.

μειλίσσω περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικὸς.

μελίτεια, ἢ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἢ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς.

Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινοῆ ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (*μὴ φύη* εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἐνὸς (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζευ, ἄττ. *μερίζον·* ἐν 21, 31 ὁ Ἰασφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὄνειρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἢ, σχοινίον, σπάγος.

μικκός μικρός.

Μιλατὶς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (*κλίνα ἀμὰ* = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἰαδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητής τις ἐκ Κρότωνος ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἄκερως, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ· 15, 36 σύντ.: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

μνάσης, ἄπτ. μνήσης (τοῦ μιμησκόω).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερόν τέρας, δι' οὗ ἔξεφόβουν τὰ παιδιά, «μπαμπούλας»: μορμὼ ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίου, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, μουσίζω, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., μυκητῶν, μυκωμένων.

μύρομαι θρηνῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἄπτ. Νηῖς, νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἄπτ. νήσου.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ νάσσω συσσωρεύω.

νένιμμαι 15, 32 βλ. ὄκοιτος.

νεόδρεπτος: ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὓς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, θυάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποίει ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἐργόχειρόν της ἢ Πραξινόη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐνόνην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῆ ἑπάνω του ἢ γαλῆ, ὅπως ἔγινε ἄλλην φορᾶν.

νικασεῖν, ἄπτ. νικήσειν ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (τυ=σε, ἀντικ. τοῦ νικασεῖν), ἐὰν ἀφεθῆ ἑλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἱατροὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόμενος χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἢ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77: κατὰ τὴν γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιούντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλέξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «ἐνδοὶ πάσαι» μέσα εἶναι ὅλαι (ὅσαι πρὸς νὰ εἶναι μέσα, ἢ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

νωδός ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. ὠρα.

ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὄ, ἄττ. ὄς (15, 86).

ὄζος, ὄ, κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., ἄττ. οἶ (προσωπ. ἄντων.).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124 τὸν Γανυμήδη.

οἷς, ἄττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἄττ. οἷσομεν.

ὄκα, ἄττ. ὄτε.

ὄκά, ἄττ. ὄτέ.

ὄκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὄκα+κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὄτε+ἄν).

ὄκοῖος, ἄττ. ὄκοῖος· ὄκοῖος θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὁ νοῦς: ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἤθελα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν ὄλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἢ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινὰ λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὄποῖον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλ' ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν τὰ τὰ διαδώσῃ διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὄ,τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὄλοφυγγόνα).

ὄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ) τοῦ Νικίου.

ὀμαλός: ὀμαλοὶ ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἓνα κόψιμο».

ὀμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· *πολλαῖσιν* (ἐνν. ἀμνάσιν) *ὀμαρτέω* 8, 64
πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125: *ποίμναις συνειπόμην*.

ὀμῶς ὁμοῦ.

ὀνασις, ἄττ. *ὄνησις*, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄν. ἢ γεν. *πλούτου* καὶ
ἢ δοτ. *φρονέουσιν*.

ὀνειρον 9, 16: ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ
εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὀνίναμαι ὠφελοῦμαι· *ὠνάθην* 15, 55, ἄττ. *ὠνήθην*, ὠφελήθην,
ἐκέρδισα.

ὀνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὀπάζω δίδω, προσφέρω· *ὀπασσαι* 28, 16 αἰολ. ἀπαρμφ. ἀορ.-*ὀπάσσο-*
μεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.

ὀπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὀπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὀππα αἰολ., ὄπου.

ὀππως αἰολ., ὄπως.

ὀπῶπει δωρ. πρκμ. τοῦ ὄρῶ.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (*σὺν δ' ἐτάραξε*) τὰ
ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμοὺς καὶ ἱερὰ σκεύη) τῆς μυστικῆς βακχικῆς
ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰσχύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὄρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὄρεῦντι**, ἄττ. *ὄρῶσι*.

ὄρη, ἄττ. *ὄρα*: *ὄρη δίφρον αὐτῆ* 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε)
ἓνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὄρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὄρμιὰ ἄρμιδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἄττ. ὄς.

ὄσσίχος 4, 55 πόσον μικρός.

ὄσθαρ, ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: *πολλῶ ὄχλω* (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλῆθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν *ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο
ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὄλως ψευδές.

- παίγνιον** : 15, 50 κατὰ παίγνια «κατεργάρηδες».
- παλύνω** πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.
- Πὰν** ἄρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.
- παντᾶ** πανταχοῦ· 21, 53 ἔξ ὀλοκλήρου.
- παρ** παρὰ (ἀποκοπή).
- πάραρος**, ὄμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἢ Πραξινὴ ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.
- παρελᾶντα**, ἄττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.
- παρέρπω** ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».
- παρέρχομαι** πείθω, ἔξαπατῶ (προβλ. Ἰλιάδ. Α' 132)· παρελθεῖν ἀνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄ. μεμωραμμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.
- παρέχοντι**, ἄττ. παρέχουσι.
- πασάμενος** μτχ. μεσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἔνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.
- πεδὰ** αἰολ., μετά· πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.
- πείθω** : πείσαι κα καὶ τὼς λύκος ἀντίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἄν καὶ τοὺς λύκους ἀντίκα λυσσᾶν, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῆ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός.)
- πεινᾶντι**, ἄττ. πεινῶντι· ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῶ (τῷ ἀνδρὶ).
- πεῖρα** 15, 62 προσπάθεια.
- πέκω** ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις μάτερες ἄρνων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) πέξαιντ' αὐτοένει 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὔρη ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖον μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).
- Πελασγοὶ** 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἔσοχώτατοι τοῦ Ἄργους.
- Πελοπηϊάδαι** Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
- πέλω** εἶμαι, εὐρίσκομαι.
- πενέστης** ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ
βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὄργιων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του
ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του καὶ ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιούμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπε-
ρόναμα*.

πειτηνὸς περωτός· *πειτηνὰ καὶ ἐρπετὰ* 15, 48: εἰς τὰ γλυκύσματα
τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας
μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πῆδς συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἄττ. *πόποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πιέσας*, συλλαβών.

Πισα πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἥλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ
Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυ-
κύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: *πλάνος* ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κιτυπῶ τὰς χειρὰς μου.

πλατειάσδω, *πλατειάζω*, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ
τὰ πολλὰ ᾶ).

πλεῖος, ἄττ. *πλέως*, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. *τᾶς πόρτιος*, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως·
ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον
(ὡς ἑναρμονιζομένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὅχι μόνον τὴν φωνὴν
τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευ-
ταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουσι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς
πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἄττ. *προσέρω*.

ποθέσπερος, ἄττ. *προσέσπερος*, ὁ πρὸς δυσμᾶς· *ποθέσπερα* καὶ τὰ *πο-
θέσπερα* πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορᾶ· ποθορῆ τυ 15, 12 προσορᾶ σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ με̄ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, «ποκάρι», «τουλούπα»· 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἢ σύζυγός του τὸ λέγει *κυνάδας* (σκυλότριχες) καὶ *ἀποτίλματα γραιῶν πηρᾶν* (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια). *μαλάκοις πόκοις* 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ., ἄντικ. τοῦ πέξαινο (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρις νεαρὰ δάμαλις.

πὸτ βλ. ποτί.

ποτάγω, ἄττ. προσάγω, πλησιάζω.

ποταῖφος, ἄττ. προσηῖφος, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, ἄττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγῆκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένθης, ἄττ. προσέλθης πλησιάσης.

ποτεφύετο, ἄττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω προσέχω.

ποτι (καὶ μετ' ἀποκοπὴν *πότ*), ἄττ. πρὸς· *ποι*' ἔριον 15, 10 διὰ τὴν εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «γιά γκρίνια»· *ποτι τὸν λόφον* 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα»· *πὸτ τῷ Διὸς* εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεύετο ἰδιατέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, πρᾶτα, πρᾶτον πρῶτος, η, ον.

πρόαν (καὶ *πρώαν*), ἄττ. *πρώην*· τὰ *πρόαν* 15, 15 ἐσχάτως, «τὶς προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οί παλαιοί.

πρώαν βλ. *πρόαν*.

πρώκες, αἶ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρός 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτίχρους «πρωτόχνουδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος.

4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

θάμνος, ἦ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλιούρος, «παλιουριά»· ὄνος ἐν θάμνω, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὕρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ῥοικὸς καμπύλος, κυρτός.

ῥυθμός: καὶ Ἀυτονόας ῥυθμός ωὗτος καὶ ἡ Ἀυτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἀττ. *σηκός*, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἀττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας *σίτθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἀττ. *σκηνή*, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἀσκησιν.

σκιάς, ἦ, τέντα, «κίόσκι»· ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἀττ. *σμήμα*, σάπων ῥευστός, «ἀναλυτὸ σαπούνι».

σπήλυνξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἦ, σπήλαιον.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρος «σμιχτοφρούδης».

συριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων συνήθως ἑπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθειαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· ἐν 8, 18 ὁ Μενάλας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικὴν του ἐξ ἑννέα καλαμίσκων (ἑννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἑννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίττειν*.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι* : ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου Φερενίκου, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσοῦ κοχλίου, τοῦ ὁποῖου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

σχῖνος, ἡ, μαστιχία, μαστιχόδενδρον, «σχῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βούρλον.

ταί, ἄττ. *αἱ*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ *τάλαρος* κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ταί άτρακτυλλίδες, αί άτρο. (δ' ἴδε).

ταυτᾶ, άπτ. ταύτη, ἔτσι.

τεινομαι 21, 48 τείνω.

τεκῶν: ἐξ ᾧ (άπτ. οὔ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν ἀφ' οὔτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανῶν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ(αι) 28, 6 ὑποτακτ. άορ.

τεῦ, άπτ. σοῦ.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἐκεῖνος, η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνιόν του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., άπτ. τιμητός, πολύτιμος.

τίν, άπτ. σοί.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἴτ.

τοκάς ἢ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον· τί τὸ πλέον ἐξεῖ; τί θὰ κερδίση;

τουτιόθε(ν) καὶ τουτιῶθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ Σικελία: τῆς Τρ. μυελὸς (τὸ ἀγλαίσμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἢ πατρὶς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἠλακάτης, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερὸν 21, 18 ἄπαλά.

τρωγούσας αἰολ., άπτ. τρωγούσας.

τρώγοντι, άπτ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἄντων. τοῦ β' προσ. (προβλ.

λατ. tu). ἐν 8, 7 τὸ τυ ἄντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλόω (τύλος κάλος, ὄζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τώπος, τὸ ἔπος.

τώστια, τὰ ὀστία, τὰ ὀστᾶ.

ὕδατινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Ἵγκάριος ἀπὸ τὰ Ἵγκαρα, πολίχνην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὕμαρτη αἰολ., ἀττ. *ὀμάρτει*, συνόδευε.

ὕμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. *ὕμεῖς*, ὕμῖν.

ὕπνω 15, 125, ἀττ. *ὕπνου*· μετὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὕποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὕπομιμνάσκω, ἀττ. *ὕπομιμνήσκω*· *ὕπομιμνάσκω τῶ τρώματος* 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμιάς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῇ τὸ νῆμα, *ἐχάλαξε*, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγη, *ἔτεινε* τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὕποφήτας *Μουσάων* ποιητής.

ὕφίημι βάζω τὸ μικρὸν ζῷον νὰ θηλάσῃ.

ὕφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ἦ, ἀττ. *φηγός*, εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ᾧ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (*ποτὶ ταῖς ἐρίφοις*).

φαντί, ἀττ. *φασί*· *φασεῖς*, ἀττ. *φήσεις*.

φείδομαι: *τᾶς γαστροὺς ἐφειδόμεθα* 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: *φθονερόν κακὸν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος τῆς Πραξινοῆς).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ φ. ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν *ἐρίθων*, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν. -α δωρ.,
-ου ἄττ.

φλίθομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἄττ. φοροῦσι.

φορμός, ὁ, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξιόνης.

φύη εὐκτ. ἄορ. τοῦ φύομαι· μὴ φύη 15, 94 νὰ μὴ δώση ὁ Θεὸς νὰ παρουσιασθῇ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φύκος φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξιόνη παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9,4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ ἄ, καὶ ἡ.

χασμέομαι, ἄττ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῦ μέν, καὶ οἱ μέν, καὶ οὔτοι μέν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντόσθιων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χοῖμα: τί τὸ χοῖμα; 21, 25 τί συμβαίνει;

χοήσδω, χοήζω, θέλω.

χρησμός: *χρησμός* θεσπίξασα 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: *χρηστῶ κοικτίρομος ἀνδρὸς* 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονε-
τικὸς ἄνθρωπος! *χρηστὰ ἐνύπνια* 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος: *χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρορίζουν, ἀργοῦν
νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῶ στόματος.

χῶμος καὶ ὁ ἐμός.

χώνησ καὶ ὁ ἀνήσ.

χώρα: ἔβαν ἐς χῶραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (=σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχὴ· *ψυχᾷ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου
πρὸς ψυχαγωγίαν· ἐκ *ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἀττ. οὔ, ἀναφορ. ἀντων. ἔξ ῶ 15, 47 βλ. *τεκῶν*.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ὠθεῦνθ', ὠθεῦνται, ἀττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, ἀττ. ὶμεν.

ῶν, ἀττ. οὔν.

ῶν ἴδες (=ἄ εἶδες, ἔλξεις), ῶν (=τούτων γεν. διαιρ.) εἴπαις κα (δύ-
νασαι νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχης νὰ διηγῆσαι) *ἰδοῖσά τυ* (ἀφοῦ εἶδες)
τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25. ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς πολλά,
διὰ νὰ ἔχη νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὠξ αἰολ., ὁ ἔξ.

ῶρα φροντίς. *ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ῶραν χείματος ἢ νωδὸς καρῶν*
9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμού δύο συντά-
ξεων: α') *ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ.* καὶ β') *ἔχω*
δέ τοι ῶραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. Ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ
φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύνα-
ται νὰ τὰ φάγη), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν
χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ῶρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποίησις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι *μαλακαὶ*
πόδας καὶ *βάρδισται* (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνε-
παισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, ἀττ. ὄρη· ὠρεος, ἀττ. ὄρους· ῶρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ὥριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὥραν του ὄρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ὥρνες οἱ ἄρνες.

ὥς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν: ὡς χρόνον 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον
καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ὥτερος ὁ ἕτερος.

3

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΔΡΧ. 13.—

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΔΡΧ. 14.30